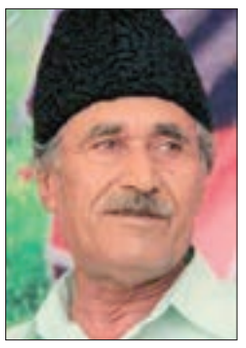
«شهره شهر» در بازار کتاب

«شهره شهر»، عنوان کتابی درباره خاطرات حسین ادیبیان، پدر تورگردانی و گردشگری خراسان بزرگ و از جمله کارهای پژوهشی انجمن توسعه گردشگری چهارباغ خراسان است که انتشارات «محقق» آن را منتشر کرده و چندروزی است وارد بازار کتاب شده‌است. به گزارش خبرنگار ما، این کتاب به قلم رضا سلیمان نوری، پژوهشگر تاریخ و هویت و رئیس هیئت مدیره انجمن توسعه و گردشگری چهارباغ نوشته شده است که نخستین تلاش انجمن توسعه گردشگری چهارباغ در حوزه ثبت تاریخ صنعت گردشگری این خطه از کشور است. سلیمان نوری، درباره محتوای کتاب توضیح می‌دهد: «شهره شهر» شامل ۴ فصل خاطرات، نکوداشت، ارج‌نامه و تصاویر است. در فصل خاطرات که اصلی‌ترین بخش این کتاب است، از طریق مصاحبه، اطلاعات درخوری از گردشگری و تاریخ خراسان، حدفاصل دهه‌های ۳۰ تا ۷۰ شمسی، از زبان حسین ادیبیان ارائه شده است.به گفته او، ناگفته‌هایی از استاد محمدتقی شریعتی، امام موسی صدر، حاج مهدی شجریان، نخستین فعالیت‌های گردشگری در خراسان و نخستین تورهای خارج از کشور پس از انقلاب از جمله مطالب خواندنی این بخش است.«شهره شهر» کتابی ۱۶۴ صفحه‌ای است که الهام پارسایی آن را ویراستاری کرده است.

نشان درجه یک هنری برای هنرمند خراسانی

سرپرست اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی شهرستان قوچان از اهدای نشان درجه یک هنری به حسین عزیزی‌پور، پیشکسوت موسیقی این شهرستان، خبر داد. به گزارش ایسنا، حمید ضیایی با بیان این خبر گفت: شورای عالی ارزشیابی هنرمندان کشور در وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، گواهی‌نامه درجه یک هنری را برای سال‌ها تلاش و کوشش در عرصه موسیقی نواحی و آواز محلی خراسان به حسین عزیزی‌پور، خواننده و هنرمند پیشکسوت موسیقی مقامی شهرستان قوچان، اعطا کرد. سرپرست اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی شهرستان قوچان یادآور شد: پیش از این، استاد علیرضا سلیمانی علی‌آبادی و استاد علی غلامرضائی آلمه‌جوقی در حوزه تخصصی دوتار خراسان گواهی‌نامه درجه یک هنری را دریافت کرده بودند و استاد حسین عزیزی‌پور سومین هنرمند قوچانی در رشته موسیقی است که نشان درجه یک هنری دریافت کرده است. گواهی درجه یک هنری بالاترین درجه هنری است که از سوی شورای ارزشیابی هنرمندان، نویسندگان و شاعران کشور در وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی به هنرمندان اعطا می‌شود.

فیلم چهره اینستاگرامی روی میز تدوین

فیلم‌برداری فیلم «حکم تجدیدنظر» به کارگردانی محمدامین کریم‌پور پس از ۴۵ جلسه در تهران با رعایت همه شیوه‌نامه‌های بهداشتی انجام شد و هفته گذشته به پایان رسید و این روزها مراحل فنی آن آغاز شده است. به گزارش خبرنگار ما به نقل از روابط عمومی این فیلم، محمدامین کریم‌پور، چهره اینستاگرامی که با ساخت ویدئوهای تبلیغاتی و غیرتبلیغاتی در شبکه‌های اجتماعی به شهرت رسیده ۴ مرداد مجوز ساخت اولین فیلم سینمایی‌اش را گرفت.
اتفاقی که باعث حاشیه‌های بسیاری شد و انتقادهای برخی از اهالی هنر را در پی داشت. با این حال کریم‌پور توانست بازیگرانی چون ژاله صامتی، همایون ارشادی، فرید سجادی حسینی، گیتی قاسمی، زیبا کرمعلی، شاهرخ فروتنیان و همچنین آرش عدل‌پرور خواننده موسیقی پاپ را با خود همراه کند و اولین اثر سینمایی‌اش را جلوی دوربین ببرد. این روزها تدوین این فیلم زیرنظر بهرام دهقانی که هم‌زمان با فیلم‌برداری آغاز شده بود همچنان ادامه دارد. فیلم‌نامه «حکم تجدید نظر» از سوی رضا کریمی و بر اساس طرحی از حسین سلیمانی به نگارش درآمده است.

گواهینامه درجه یک هنری برای مهرداد اسکویی

گواهینامه درجه یک هنری در رشته کارگردانی فیلم مستند با تصویب و تایید شورای ارزشیابی هنرمندان، نویسندگان و شاعران کشور به مهرداد اسکویی مستندساز سینمای ایران تعلق گرفت. به گزارش خبرگزاری مهر، مهرداد اسکویی فیلمساز، عکاس ایرانی است که بیشتر آثار او در جشنواره‌های معتبر ملی و بین‌المللی مورد توجه قرار گرفته و جوایزی را کسب کرده‌است. جایزه بهترین کارگردانی فیلم مستند بلند از سی و دومین جشنواره بین‌المللی فیلم مستند آمستردام «ایدفا»، با فیلم «سایه‌های بی‌خورشید» از آن جمله است. اسکویی همچنین در روزهای گذشته برای دومین بار جایزه بزرگ نانوک بهترین فیلم مستند از سی و نهمین جشنواره بین‌المللی فیلم مستند انسان شناسی ژان روش فرانسه را دریافت کرد.

تئاتر روی صحنه فضای مجازی

در بررسی شهرآرا، هنرمندان، کارشناسان و مسئولان از بایدها و نبایدهای اجرای برخط و تولید تله‌تئاتر می‌گویند

غلامرضا زوزنی
r.zouzani@shahraranews.ir

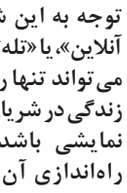
گزارش روز

بی‌شک اجرای تئاتر در سالن‌های نمایش و پیش چشمان مخاطب یک اصل لاینفک از هنرهای نمایشی است اما تعطیلی رویدادهای هنری به‌دلیل شیوع بیماری کرونا همه چیز را دستخوش تغییر کرده است. هرچه به پایان سال نزدیک‌تر می‌شویم، هنرمندان تئاتر بیشتر از بی‌توجهی و بی‌مهری مسئولان فرهنگی گلایه می‌کنند. جامعه هنرهای نمایشی مشهد و خراسان رضوی به تبع شرایطی که کرونا بر هنرمندان کشور روا داشته نزدیک به ده ماه است از فعالیت جدی روی صحنه محروم هستند و این اتفاق برای آن‌هایی که شغلی غیر از تئاتر ندارند شرایط را بغرنج کرده است. با توجه به این شرایط پدیده «تئاتر آنلاین»، یا «تله‌تئاتر» و یا «فیلم‌تئاتر» می‌تواند تنها راه به جریان انداختن زندگی در شریان‌های حیاتی هنرهای نمایشی باشد. بستری که بارها راه‌اندازی آن از سوی اهالی تئاتر مطرح شده است. همچنین در گفت‌وگویی که محمدرضا محمدی، معاون فرهنگی، هنری اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان، چندی پیش با شهرآرا داشت تنها راه برون‌رفت از این معضلات را پناه بردن به «تئاتر آنلاین» و اکران‌های برخط دانست. بعد از گذشت این مدت اما هیچ‌یک از مراجع مربوط همانند اداره یادشده و حتی انجمن هنرهای نمایشی استان نتوانستند سازوکاری برای شروع این جریان رقم بزنند. هنرمندان هنرهای نمایشی نیز باور دارند یک دست صدا ندارد و باید اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی یا انجمن هنرهای نمایشی با رایزنی بین دستگاه‌هایی همچون صداوسیما و شهرداری مشهد چرخ تولید تئاتر را به حرکت درآورند.

در ادامه به سراغ اهالی فن و هنر رفتیم و دیدگاه‌های آن‌ها را درباره برخط شدن تئاتر جویا شدیم که پیش روی شماست.

غنیمت فضای مجازی و رسانه

پیشنهاد اجرای تئاتر آنلاین ظاهرا همان چند ماه پیش که کرونا هنوز این‌قدر جولان نداده بود از سوی هنرمندان تئاتر مطرح شده بود. همان‌طور که محمد جهانپا، بازیگر، نویسنده و کارگردان مشهدی تئاتر، می‌گوید هنرمندان تئاتر این پیشنهاد را داده بودند که آثاری که پیش‌تر اجرا شده و تصویربرداری نیز شده‌اند را در بسترهای مناسب توزیع کنند تا حداقل هنرمندان از نظر معیشت کمتر دچار مشکل شوند: الان که این پیشنهادها از سوی مسئولان به گوش می‌رسد خنده‌دار است. حتی درگاه‌های ملی نیز بعضی از آثار نمایشی را پخش کرده‌اند. بسیاری از کمپانی‌های بزرگ دنیا نیز با اوج‌گیری شیوع کرونا در جهان، تعدادی از آثار نمایشی فاخر خود را به صورت آنلاین پخش کرده‌اند که از قضا بسیار پرطرف‌دار هم شد. اما ما در خراسان رضوی و مشهد این مشکل را داریم که کدام آثار را در چه بستری می‌توان پخش کرد. مسئولان و متولیان فرهنگ و هنر استان، همانند ارشاد، تا فردی به آن‌ها مراجعه نکند به فکر نمی‌افتند. اگر مدیران ارشاد و صداوسیما همت کنند، می‌توان، با هم‌افزایی بین دستگاه‌ها، تا حدودی این ناهمواری‌ها را رفع کرد.

استفاده از ظرفیت فضای مجازی و رسانه برای احیای تئاتر و هنرهای نمایشی فرصتی است که به گفته جهانپا، اهالی تئاتر باید آن را غنیمت بشمارند: اگر قرار است تئاتر را زنده کنیم باید دست به دست هم دهیم و خودمان کاری انجام دهیم. برای راه‌اندازی تئاتر آنلاین و حتی تله‌تئاتر، باید خودمان اقدام کنیم. نباید منتظر مسئولان دولتی بمانیم. می‌توانیم با رایزنی نمایش‌هایی که فاخر هستند را تصویربرداری کنیم و آن‌ها را برای پخش به درگاه‌های پخش فیلم و یا حتی تلویزیون عرضه کنیم.

به نظر او صداوسیمای استان با خالی کردن جایی برای نمایش تئاتر در جدول پخش خود می‌تواند به اهالی تئاتر کمک کند. همچنین گفت که تلویزیون استان می‌تواند با در اختیار گذاشتن امکانات و تجهیزات هنرمندان هنرهای نمایشی را در این راه یاری کند. به باور این هنرمند، در نبود انجمن هنرهای نمایشی، اداره ارشاد باید برای هماهنگی میان دستگاه‌ها اقدام کند و هنرمندان انفرادی نمی‌توانند این اقدام را انجام دهند.

اصل حضور تماشاگر

به باور هومن بابانوروزی، مستندساز، تدوینگر، و از شاگردان زنده‌یاد عباس کیارستمی، تئاتر، هنری زنده است و شرایط اجرا، آن را منحصر به فرد کرده است. او که تجربه کارگردانی تئاتر را نیز دارد می‌گوید اجرای تئاتر آنلاین برای شرایط کرونایی فعلی و موقتی مناسب است: ضبط ویدئویی نمایش بعد از پایان اجرا کار مرسومی است. حتی گاهی هنرمندانی که موفق شدند نمایششان را با کیفیت مناسبی ضبط کنند آن را به بازار عرضه می‌کنند. مخاطب هم از این محصول هنری استقبال کرده است. اما اگر قرار باشد دائمی اجرای تئاتر به شکل آنلاین تغییر کند، فرم و قالب ارائه هنر نمایشی عوض شده و دیگر به آن نمی‌شود تئاتر گفت؛ این قالب تله‌تئاتر یا نمایش تلویزیونی است. تئاتر وابسته به حضور تماشاگر است. در برخی از تئاترها بنا به خواسته کارگردان بازیگران با تماشاگران ارتباط برقرار می‌کنند.

به گفته بابانوروزی ، نشستن در سالن تاریک در کنار دیگر تماشاگران و بازی زنده بازیگران از اصول ابتدایی تئاتر است که با اقدامات مجازی از این دست، نقض می‌شود. او باور دارد: با امکانات و پیشرفت فن‌آوری و هنر هر اقدامی ممکن است. اما اصل در تماشای تئاتر، قرار گرفتن در فضا و دیدن حجم ، بُعد و زاویه و ... است. در تماشای آنلاین تصویر دوبُعدی است. این موضوعی است که هنرمندان وابسته به تئاتر را برای اجرای آنلاین مردد می‌کند.

نبود زیرساخت‌ها برای آنلاین کردن اجراهای تئاتر، اینترنت پرنوسان، نداشتن تجهیزات مناسب برای تصویربرداری نمایش و ... مواردی هستند که این فیلم‌ساز از آن‌ها نام می‌برد و باور دارد که رفع آن‌ها می‌تواند هنرمندان تئاتر را از مشکلات پیش آمده خارج کند.

نگران هنرهستند

پیشنهاد تولید نمایش‌های کوتاه چند دقیقه‌ای با کیفیت فنی و محتوایی را احمد امدادی، تدوینگر و طراح مشهدی جلوه‌های ویژه کامپیوتری، ماه‌ها پیش به اهالی تئاتر داده بود. به نظر او تولید این آثار نمایشی و پخش هم‌زمان آن در بستر فضای مجازی می‌تواند تئاتر را به حیات بازگرداند. او می‌گوید پخش آنلاین تئاتر چند شکل می‌تواند داشته باشد که بدیهی‌ترین آن، ضبط نمایش و پخش آن در درگاه‌های عرضه فیلم است، او می‌گوید: کار پیچیده‌ای نیست. زیرساخت‌هایش نیز در کشورمان وجود دارد. نیاز نیست هنرمندان تئاتری مشهد و استان برای خود تشکیلات مجزایی راه‌اندازی کنند؛ می‌توانند با همکاری درگاه‌های اینترنتی پخش فیلم، آثارشان را عرضه کنند. اتفاقا درگاه‌های قدرتمندی در سال‌های اخیر برای عرضه فیلم و سریال در کشور راه‌اندازی شده که درآمد خوبی هم دارند.

فیلم تئاتر یا تله‌تئاتر فرقی ندارد، به نظر امدادی، هر دو این فرم و قالب‌ها مخاطب خاص خودش را دارد و قابل عرضه است: در همه جای دنیا مرسوم است که فیلم تئاترها، از زاویه دید تماشاگر تصویربرداری می‌شود که در قالب فیلم تئاتر عرضه می‌شود. حس این نوع از تصویربرداری نزدیک‌تر به حسی است که مخاطب در سالن به تماشای تئاتر نشسته است.

بنا به آنچه که این هنرمند می‌گوید، نگرانی هنرمندان تئاتر تا حدودی رفع شدنی است، زیرا در این شکل از ضبط ویدئویی تئاتر، بازیگران بدون توقف و همانند اجرای زنده باید بازی کنند و احساس کنند تماشاگر هم‌زمان در حال تماشاست و فرصت تکرار وجود ندارد. بدون برش و تقطیع نمایش تا پایان ضبط و بدون هیچ اصلاح و ویرایشی برای پخش، عرضه می‌شود.

امدادی می‌گوید: هنرمندان تئاتر فکر می‌کنند نمایش برای پخش ویدئویی نیاز به تدوین دارد و همین مسئله آن‌ها را نگران می‌کند و مانع فکر کردن به ضبط ویدئویی می‌شود. در صورتی که در بسیاری از فیلم‌تئاترها که در دنیا رایج و موفق هستند فیلم تصویربرداری شده بدون وقفه و برش و بدون تکرار ضبط و پخش می‌شود.

از سوی ارشاد درخواست شود

یکی از روش‌هایی که می‌توان برای احیای تئاتر در این شرایط به آن اندیشید، تله‌تئاتر است. ضبط نمایش برای پخش از تلویزیون قدری نیاز به تخصص فنی دارد که اغلب کارگردانان تئاتر از آن برخوردارند. با این حال باید به فکر تولید نمایش‌هایی باشند که چارچوب‌های محتوایی و فنی تلویزیون را رعایت کند. می‌شود روی این قالب معمول پخش نمایش از تلویزیون نیز حساب کرد. مهدی شریفی، معاون سیمای شبکه استان خراسان رضوی دراین‌باره به شهرآرا می‌گوید رویکرد تلویزیون از تئاتر حمایتی است و می‌توان با همفکری شرایط را به سوی حمایت‌های عملی از هنرهای نمایشی سوق داد.

به گفته او زمزمه‌هایی برای تولید تله‌تئاتر در شبکه استانی شنیده می‌شود اما نیاز به بررسی دارد: با اینکه تولید تله‌تئاتر از تولید فیلم کم هزینه‌تر است، اما باز هم نیاز به بودجه دارد و می‌توان با هماهنگی میان دستگاه‌ها از پس هزینه‌ها برآمد.

به گفته او پخش تئاتری که روی صحنه می‌رود با همان فرم و کیفیت از قاب تلویزیون برای مخاطبان رسانه جذابیت نخواهد داشت و ضروری است با تغییراتی آن را به تله‌تئاتر تبدیل کنند: گاهی نیاز به تغییر در گریم بازیگران وجود دارد. حتی شاید نیاز باشد دکور و طراحی صحنه و لباس، متناسب با قالب‌های تلویزیون شود که به نظر رفع شدنی است.

به گفته او درخواست تولید تله‌تئاتر و پخش از تلویزیون باید از سوی اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی مطرح شود تا در جلسه‌هایی با مدیرکل صداوسیمای استان به راهکاری عملی دست یابند: تلویزیون این آمادگی را دارد تا با همیاری دستگاه‌های فرهنگی به حمایت از هنرهای نمایشی و اهالی آن بپردازد.

آرامش در دل تاریخ

یادی از پرویز پورحسینی بازیگر سینما و تلویزیون که کرونا جانش را ستاند

محمد عنبرسوز

یادبود

متأسفانه روزگار غم‌انگیز مرگ ستاره‌های عرصه هنر همچنان ادامه دارد و مردم ایران هنرمندان محبوبشان را، یکی پس از دیگری، از دست می‌دهند. دوستداران سینما و تلویزیون هنوز با فقدان کامبوزیا پرتوی و چنگیز جلیلوند کنار نیامده بودند که صبح جمعه، خبر فوت یکی از بازیگران باسابقه سینما و تلویزیون ایران، شوک بعدی را به جامعه هنری کشور وارد کرد.

پرویز پورحسینی، فارغ از کارنامه درخشان و تسلط کم‌نظیرش در بازیگری، به لحاظ خصلت‌های اخلاقی و منش هنرمندانه هم یک الگوی تمام عیار بود؛ مردی که عادت نداشت پیوسته گلایه کند و بذر دشمنی در بین هنرمندان بپاشد؛ برعکس، او کسی بود که همه اعتبار، تجربه و تخصصش را در خدمت آثاری قرار می‌داد که شاید برخی از آن‌ها، در برابر کارنامه غنی پورحسینی، کوچک به نظر می‌رسیدند. مرد باوقار سینما و تلویزیون اما، کم‌فروشی نمی‌کرد و حتی برای کوچک‌ترین نقش‌ها در ساده‌ترین آثار نمایشی هم تمام توانش را می‌گذاشت.

پرویز پورحسینی در سال ۱۳۲۰ متولد شد و بازیگری را به شکل تخصصی در دانشگاه آموخت. تقریبا از اوایل دهه چهل، با ایفای نقش در چند نمایش و تله‌تئاتر، کار بازیگری را به طور جدی آغاز کرد و سال‌ها مرارت کشید و خاک صحنه خورد تا به نقش‌های مهم‌تر رسید. در ابتدای دهه پنجاه، با بر عهده گرفتن نقش اصلی فیلم «چشمه» به کارگردانی آربی آوانسیان، رسما به عنوان یک بازیگر حرفه‌ای وارد سینما شد و اوایل دهه شصت بود که با ایفای نقش کامران میرزا در «کمال‌الملک» مرحوم علی حاتمی، به شهرتی وسیع دست یافت.

مرحوم پورحسینی از آن دست بازیگرانی است که در طول حدودا نیم قرن فعالیت خود در عرصه بازیگری، بارها نقش‌های کوچک و فرعی را پذیرفت، اما همیشه قطعه‌ای کوچک و مفید بودن در یک اثر بزرگ را به تصاحب نقش‌های اصلی و پررنگ در آثار ضعیف‌تر ترجیح داد. او با تعهدی مثال‌زدنی، کوتاه‌ترین نقش‌ها را هم با دقت طراحی و اجرا می‌کرد تا در ذهن مخاطب باقی بمانند. کافی است بازی او در فیلم «خفگی» فریدون جیرانی را مرور کنید؛ نقش کوتاه یک پزشک که در کنار جولان ستاره‌ای مثل نوید محمدزاده، باز هم استقلال خودش را دارد و به چشم بیننده می‌آید. یا در «قاتل اهلی»، ساخته مسعود کیمیایی، که در کنار بازیگرانی همچون پرویز پرستویی و امیر جدیدی، مرحوم پورحسینی موفق می‌شود شمایل مهیب و مافیایی شخصیتی به نام نوربخش را، به نحوی مطلوب و باورپذیر، طراحی و اجرا کند.

در کارنامه کاری پرویز پورحسینی نزدیک به صد نقش‌آفرینی مختلف دیده می‌شود که با تعداد آثار سینمایی و تلویزیونی تقریبا برابر است. او سابقه همکاری با مهم‌ترین کارگردان‌های ایرانی را در کارنامه دارد که از میان آن‌ها، تجربه کار با بهرام بیضایی در فیلم ماندگار «باشو غریبه کوچک»، یکی از برش‌های طلایی زندگی حرفه‌ای پورحسینی محسوب می‌شود. او در این فیلم، یک سکانس به‌یادماندنی را در روبه‌رو شدنش با باشو به ثبت رسانده که هرگز از خاطر سینمای ایران پاک نخواهد شد.

پرویز پورحسینی، از «چشمه» آربی آوانسیان در سال ۵۱ تا «بچه مهندس»، ساخته علی غفاری که در آخرین سال‌های دهه نود روی آنتن رفت، همیشه نقش‌هایش را با دقت و ظرافت ایفا می‌کرد؛ به طوری که تقریبا در هیچ پلانی از اجراهای او، نشانی از شتابزدگی، بی‌تفاوتی، سهل‌انگاری یا تلاش برای از سر باز کردن نقش‌های کم‌اهمیت‌تر، به چشم نمی‌خورد.

مرحوم پرویز پورحسینی، در کنار تمام شایستگی‌های اخلاقی، حرفه‌ای و هنری خود، یک خصلت مهم دیگر هم داشت و آن تبحر عجیبش در ایفای نقش‌های تاریخی بود. بررسی کارنامه بازیگری او نشان می‌دهد که نقش‌های تاریخی برای او جهان تازه‌ای از ظرفیت‌ها را گشوده و هنر این بازیگر کاربلد را به فعلیت رسانده است.

مهم‌ترین نقش‌آفرینی تاریخی مرحوم پورحسینی در سینما به فیلم ماندگار «مریم مقدس»، ساخته شهریار بحرانی، بازمی‌گردد؛ جایی که او توانست نقش حضرت زکریا را با کیفیتی مثال‌زدنی جلوی دوربین ببرد و تبدیل به یکی از شخصیت‌های ماندگار تاریخ سینما شود. پورحسینی در فیلم تحسین شده «رستاخیز»، ساخته احمدرضا درویش، هم نقش جاروت را ایفا کرده که این فیلم به اکران عمومی درنیامده و تکلیف آن هنوز نامشخص است. همین وضعیت در مورد سریال پرحاشیه «سرزمین کهن» هم وجود دارد که امیدواریم هرچه زودتر نقش‌آفرینی پورحسینی در آن را تماشا کنیم.

در تلویزیون، تعداد نقش‌آفرینی‌های تاریخی پورحسینی بیشتر است و از همین روی، او توانسته ارتباط نزدیک‌تری با مخاطب برقرار کند. مرحوم پورحسینی از سال‌های دور همواره با سریال‌های تاریخی مهمان خانه‌های مردم بوده که بازی در «هزار دستان» علی حاتمی در نقش متین‌السلطنه و «روزی روزگاری» امرا... دادجو در نقش قدرت، خاطرات شیرینی را برای مخاطبان تلویزیون رقم زده است. بازی در سریال «امیر کبیر» سعید نیکپور و ایفای نقش دکتر ندیمی در سریال «شب دهم» حسن فتحی، از دیگر نقش‌آفرینی‌های به‌یادماندنی او هستند. اما مهم‌ترین نقش‌آفرینی تاریخی کارنامه او، اجرای متمایز و پرظرافتش در نقش میثم تمار سریال «مختارنامه» است که هرگز از ذهن بینندگان این سریال و مخاطبان تلویزیون پاک نخواهد شد.

